

има, нито болки, нито болѣзни, нито немощи: никога не щешъ чѣствѣва скорби: нищо не ще да ти досажда: ще бждешъ много благополѣченъ, и сичките челоуѣци на Некото ще да сж съ тебе подсебни, както помѣри, и по благи, и по благополѣчни, понеже обшчатъ Бога и сѣдятъ МѢ, и сички са обшчатъ Единъ дръги, и радѣватсе за общото имъ блаженство.

Некогашъ когато имашъ добри нѣща чѣка, смышлявашъ се че не щатъ да останатъ умного време, и за това се скорбишъ: но на Некото не щешъ да мислишъ, и да чѣствѣвашъ така никога. Щешъ да познаешъ, и да са увѣришъ, защото Богъ го обѣща, че сичкото ти добро ще е всегдашно, и никога не щешъ да са лишишъ отъ него. Не е ли Некото прекрасно, и чѣдено и благоугодно мѣсто? Не е ли отистина Богъ Предобръ, защото ти придготови такава мѣсто? Не е ли Преклагъ, защото ти даде дѣшж, да може да се учи за него, и за това прекрасно мѣсто, и да може да иде тамъ, и да живѣе благополѣчно съ него вѣчно?

Ѡ, смыслиса, сине мой, за таа чѣденя